

Moses : frihetshymn /

Hofstedt, Axel,

81 A Br. Sparr-Hofstedt

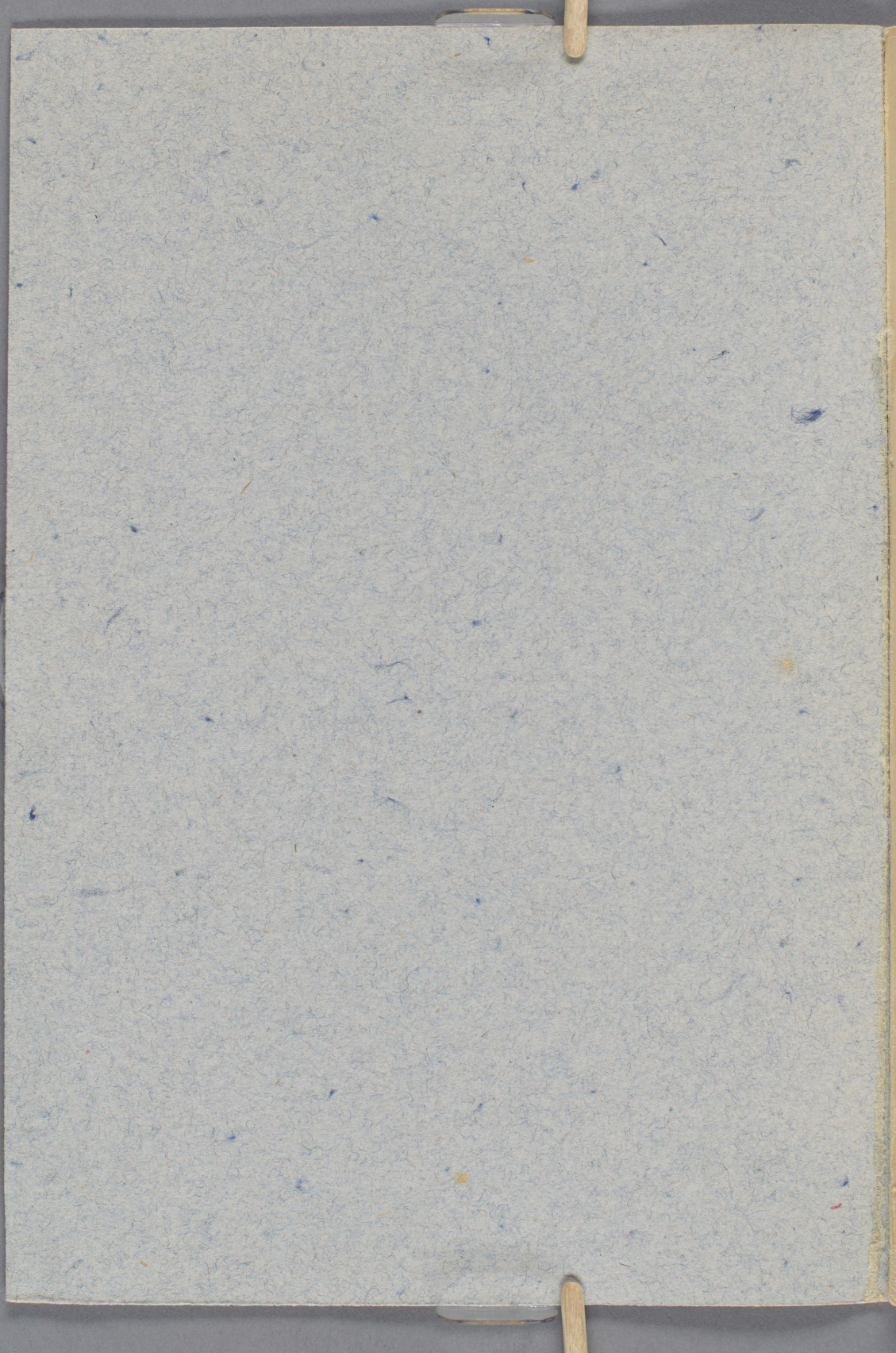
National Library
of Sweden

SPARR-HÖFSTEDT, G. A. & Ex. A

Vitt. Sv.
(Bv)
o

Moses

H. H. H.
1903

Ex. A

Witt Sv.
(Bv)
o

MOSES

FRIHETSHYMN

AF

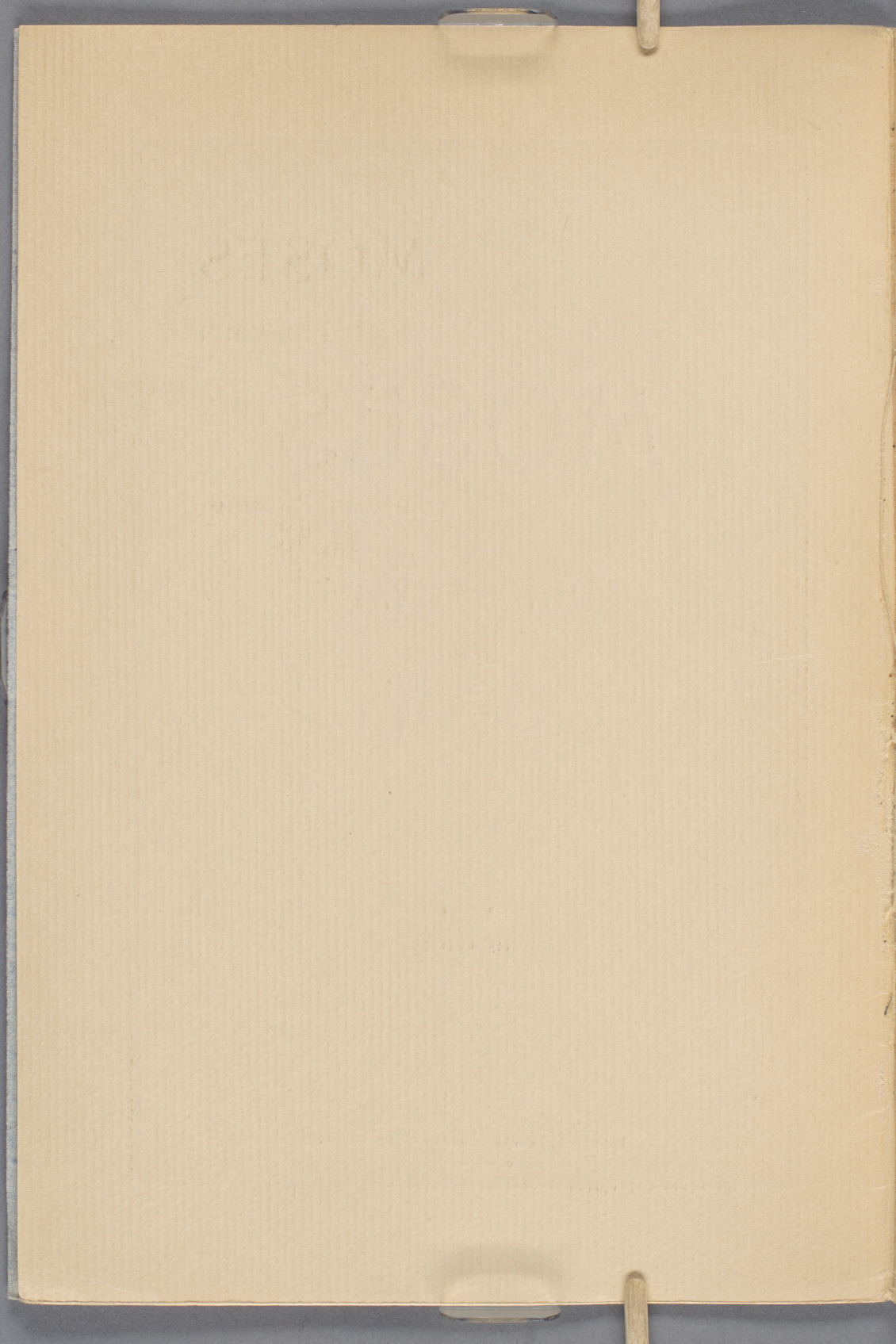
Sparre-

AXEL HOFSTEDT

PRIS

50 ÖRE

Linkoln Bloms boktryckeriaktiebolag, Stockholm
(i distribution)

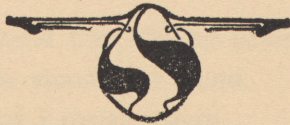
MOSES

FRIHETSHYMN

..... AF

Sparre

AXEL HOFSTEDT

LINKOLN BLOMS
BOKTRYCKERI-A-B
I DISTRIBUTION

MOSES

KRISTSHYMN

AVIA HORSTEDT

MOSES.

Nattliga skuggornas drömmande värld från Midians näjder
flyktar för gryende ljus, växande stund efter stund.
Morgonen axlar sin skinande skrud i rosiga östern,
smyckar med färger och guld jorden och himmel och haf.
Än, som en ö i det rörliga svall sig höjer ur vågen,
lyfter ur dimmornas dok kullen sitt rundade krön;
än, som en speglade vik mellan tättomslutande stränder,
leende skimrar en äng, kransad af töcken ännu.
Vällande fram i oräknelig mängd hvitulliga hjordar
flocka sig borta och när, svälla och trängas ihop. —
Ljuset bryter sin damm och i glöd framstigande solen
rullar ett strålande klot upp mot sin mörkblåa ban.
Herdarnes hojtande rop, lockpipors förtonande maning
hälsa en vaknande dag, ljuda från dal och till dal.
Arbete, glädje och landtliga värf i växlande mångfald
präglade med trefnad en bygd, friad från städernas larm. —
Här sedan fyrtio år sin hemlighet gömde en främling,
sällsam, härlig och hög, vänlig, saktmodig och mild.
Moses man nämnde hans namn och undrande bygdernas
herdar
sågo hans ensamma gång skridande lugnt som en Guds.

Räknad sen länge han var som en äldre broder i slakten,
älskad, men vuxen ifrån jollrande syskonens lek.
Aldrig man hörde ett hot eller bannor gå från hans läppar,
sällan ock syntes han le, kunglig i hållning han var.
Ingen förmådde att neka sin hjälp i brydsamma lägen,
gärna helt villigt en hand räcktes förrn bistånd begärts.
Ej håller djärfdes man någonsin trotsande ögonen lyfta
upp mot den mäktiga eld, som i de blickarnes sköt
bodde som blixtarne bo i det åskdigra, ljungande molnet,
ljudlöst flammande vidt sent emot sommarens kväll. —
Hvadan han kommit man visste ej rätt, det troddes en flykting
undan tyrannernas våld, ödenas oblida slag,
döljande såret han bar, som pilnådda fågeln i säfven
blöder i stillhet och dör, gäckande jägarens harm. —
Nu försvunnen han var, och förgäfves solblanka dagen
sökte hans välkända spår, lyste den trampade stig,
där, under mängden af år, han hjordarne ledde till betet,
ledde till grönskande vall lekande, snöhvita lamm.
Herdarne ängsligt förgäfves hvarann med undrande frågor
sporde, i stället för svar, tystnaden, tomheten rår.
Borta för alltid han var, som en furste borta från folket,
borta med sönerns mängd, älskliga döttrarnes tal.
Saknaden ensam var kvar och hviskade sakta bland löfven,
drömde i lundernas frid, sof uti skuggornas bo,
famnade ändlösa rymdernas vidd och sänkte sig fjärran,
där, hvarest ögat en gräns, tanken ett fäste ej når.

Sitter stolt på sin tron de tvänne världarnes herre:
Faraos, gudarne lik, Ra-Amoms ättstore son.
Spelande löjet på läpparnes par förråder en blandning,
än af ett lekande trots, än af ett ömkande hån.
Trygg, fullkomlig i makt Egyptiers prisade konung,
vägande lif eller död ut öfver slafvande folk,
framstår i furstlighets rikaste glans, som vore hans boning
ej för dödliga byggd, ej af ett vittrande stoff.
Blickarne sänker han frågande ner till mannen, som bidar
högräst i gyllene sal, väntande svar på sin bön.
Ändtligt tystnaden bröt den fruktade, spörjande sakta, —
som när i lunden en fläkt bådär en kommande storm:
Säg mig, o Moses — så var ju ditt namn — hur dristar du träda
inför mitt anlet på nytt, vigd till döden alltren?
Hvadan kommer du så? Männ Tyfon omtöcknat ditt sinne?
Hörde du icke mitt ord: trälarne släpper jag ej.
Drottningpalatset väntar ännu på fullbordan och tämplet —
guden till ära och mig — kräfver sin rundliga tid.
Skyddad du tror dig, jag märker det väl, af din lönlige visdom;
Isis slöja du lyft, lyssnat har du också
till, hvad Osiris med skäl för främmande öron vill dölja:
Ett du förgäter ändå: Faraos vilja och makt.
Och med en uppdiktad gud — här höjdes konungens stämma —
Nilens behärskare du vågat att hota jämväl. —
Dåre! hvad aktar jag dig, och din gud, och ditt trälsålde släkte?
Blott för det lyster mig så, mäktar du andas ännu! —

Sade. — Och nu med en röst, som när från stränderna höres
 suckande havets brus, främlingen mälde till svar,
 sorgset blickande in i Faraos hårdnade anlet,
 där, som en bildstod han satt kall, förintande lugn:
 Föga till saken det gör, om du vill låta mig lefva,
 eller till kedjor och död lämna mitt flyktande lif;
 människan lägger ett råd och smider illfundiga planer:
 ödenas växlande spel leder allenast en Gud.
 Kämpat har jag en strid, en kamp till blods utan svärdshugg,
 tusende dödar och kval sökt sig en väg i min barm;
 lefver gör jag likväl, ty ett mål mig gafs att fullborda:
 rätten har stakat det ut, himlen befrämjar dess gång.
 Stor är den Gud, som mig sändt, och inför Faraos ögon
 fri är budbärarens gång, skyddad vid tronen min väg,
 medan jag fyller det värf, som han i sitt rådslag mig gifvit:
 Herren, hvars mäktiga hand skrifver för konungar lag.
 Ej är Egyptiers visdom min sköld, mitt vapen och pansar,
 om jag än sugit dess must, känner dess rikdom och brist.
 Högre den visheten är, på hvilken mitt hjärta förtröstar,
 och som i Midians land mötte i elden min syn;
 mötte mig åter med makt i den ljudlösa stillhetens nätter,
 ensam, himmelsk och hög, gifvande världarne lif. —
 — Öknen lyssnade stum till stjärnornas eviga saga:
 lyssnade också min själ stilla till tystnadens tal.
 Guden mig mötte, o Kung! den Gud du dårligt föraktar,
 tidernas trofaste Gud, trälbundna folkets och min.
 Nu dig bjuder hans röst, förnim världsdruckne hans stämma!
 Hör den Allsvåldiges ord, trotsa den Evige ej!
 Skådat han har till sitt arf bland folkens stammar på
 jorden,
 trälens jämmer han sett, böjd under plågårens staf;

skådat till modern af ångest förtärd, då i röfvarehänder,
 sträckta till mördande fram, älskade panten hon såg.
 Mödans länge pinade folk Guds mening förnummit;
 vidt som ett regn utaf eld tändes en slumrande glöd.
 Vredenes sjudande skål står fylld för den Heliges ögon,
 öfver dess bräddfylla rand flödena hunnit ditt land.
 Högt slå frihetens flammor mot skyn, och förgäfves du manar
 våldiga branden till ro genom ditt härskareord.
 Tänd är den, tänd af himmelen, frihetens eld, som Egypten,
 hela din rikedomas makt ej förmå dämpa, o kung!
 Lysa han skall med evärdeligt sken, än högre och högre
 öfver tyrannernas våld, lysa till tidernas slut
 öfver din döende storhets sömn i grafvarnes gömslen,
 hvilka du murar med blod, medan i stundande dar
 fröjdas för lefvande Guden hans folk från släkte till släkte. —
 — Detta är domen, jag hört: oåterkallelig, snar. —
 Sade. Häpnaden strider med harmen i Faraos hjärta:
 ej dock för sanningens röst böjs den förstockades själ.
 Dyster han rufvar på hämnd, som lyser ur ögonens dunkel,
 gömmas i tystnadens hot, vaktar vid konungens tron.
 Trotsande söker han mäta den Gud, hans ande bekämpar,
 söker rättfärdighetskraf väga mot härskaremak.
 Kväfvande kännes all prakt, och marmorn lik fängelsets
 murar;
 — genom palatsets portal skymtar den glittrande Nil.
 Länge dess säfomkransade våg med blicken han följde,
 bjöd så det hemliga råd samlas i prästernas sal.

Herren den Evige rest sig omgjordad med himmelens härar;
 lyftat mot våldet sin arm, måttat mot trälldomens hus.
 Ned på Kerubernas flammande vagn han färdas i skyar,
 molnen glimma af eld, där öfver djupen han far.
 Rymderna fyllas af ljudande dån och bländande lågor,
 jorden darrar af fröjd, bäfvar i nedersta grund.
 Skummande hafvet brusar till sång från egendomsfolket;
 Israel jublar i dag öfver förtryckarens fall.
 Ej ovarnad han föll. Som doft frammullrande åskor
 båda sin ankomst förrän klar i det utsedda mål
 ljungelden står som en pil, och offret störtar till marken:
 likaså Faraos själ hotande varsel förnam.
 Nilen i stinkande blod förvandlades, plåga på plåga,
 Jehovas vingade bud, mana Egypten till bot.
 Mörker ur fasans rum bröt fram med ängslande fruktan,
 hagel med härjande skur, fräsande blixtnes mängd.
 Faraos rusig af högmodets vin mot Jehovah strider:
 sviktat vid drabbande slag, reser till kamp sig på nytt. —
 Se! De Egyptiers här mot frihetsträngtande trålar
 drager förföljande ut, mycket är fiendens tal. —
 Framför svallande haf, bakom förföljande hofslag! —
 — Skälfvande Israel gör nu mellan dödar sitt val. —
 Moses höjer sin staf: sig dela de vikande vågor,
 under Beskyddarens hägn trygg går hans älskade hjord.
 Vattnets hjärta står still, förgäter sin ständiga oro,
 hafsgroäna murar stå vakt rundt om ett folk med sin Gud.

Utän besinning förföljarne rusa — ty döden dem vallar —
ned i sin fuktiga graf, afgrundens öppnade svalg.

Då — på de stormande skarornas led utur hotfulla molnet
Jehovahs öga ser ned, *ser* på förföljarens här. —

— Vedergällningens dag gått upp och stunden är kommen,
öfver all härlighets trots håller den Evige dom. —

Rädslan och skräcken sig sprida med hast, och en iskall
förfäran

griper med kylande hand in i hvar krigares barm.

Ryttare, fotfolk, vagnar ihop i förvirringen löpa,

buller höres och skri, hären sig vänder till flykt. — —

Åter de vändande vågorna slå öfver blottade grunden,

böljornas yrande dans stänker sitt silfrade skum. —

Hämnden har drabbat förödande, tung. Af prunkande hären

skönjes ej mera ett spår, brustet är stolthetens värn.

Länge befriaren Israels folk med fostrande ledning
 fört, som en fader sitt barn, fram genom öknar och haf;
 mildt fördragit dess själfsvåld och knot, dess vacklan och
 otack;

gifvit det lagarnes stöd, lärt det den Eviges bud.
 Mannen, som stod lik en skyddande mur inför Faraos vrede,
 medlande, bedjande stod mellan sitt folk och sin Gud.
 Rikt genom klipporna bröt vid hans ord törststillande
 drycken,

ofta af manna ett rägn mättade hungrande hop.
 Ljufligt närmar sig aftonens stund och slutet af dagen;
 aldrig ett rikare lif kröntes af skönare död. —
 Icke betungad af dagar och år, när hvälfvande seklet
 ändtligen bräddat sitt mått, pröfvade tjänaren var.
 Manliga styrkans sparade eld ur blickarne talte,
 göts kring hans höga gestalt, spordes i rörelsens kraft;
 högburne anden lyktat sitt värf, och till ursprungets källa
 trängtande, ser han sitt hem ofvan begränsningens värld.
 Mättad af dagar och skuggor han ser den sjunkande tiden
 hägra på minnenäs haf, speglas i hågkomstens djup.
 Barndomen skymtar, som fjärran en kust mot himmelens
 guldgrund;

moder ej mins han, ej far, Badjah, prinsessan hans mins;
 minnes den kungliga mön, som med räddande, moderlig ömhet
 frälsat från Nilen dess rof, häjdat beslutadt fördärf.
 Lotusblommande floden han mins och dess solljumma öar,
 sagoliknande prakt, lysande festernas glans;

STOCKHOLM 1903
LINKOLN BLOMS BOKTRYCKERI-A.-B.

